

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XVI. Quam sit hoc Deo confidendi medium efficax, ad beneficia & gratias ab eo recipiendas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40105

CAPVT XVI.

Quam sit hoc Deo confidendi medium efficax, ad beneficia & gratias ab eo recipiendas.

BEatus Martyr Cyprianus, exponens illa Dei ad filios Israel verba, *Omnis locus quem calcauerit pes vester, & cetera* loquitur, ait, *pes vester* Sique spes vestra est: & quantumcumque illa processerit obtinebit. Idem quoque habet S. Bernardus; *Pes tuus*, inquit, est fiducia tua, & pro modulo quo ille processerit, etiam à Deo beneficia recipies: Quousque se pes fiducia extendet, eousque se tua extendet ditio. Si multum Deo confideres, magna quoque ab illo sperares, magna etiam tibi concederet, tuoque adminiculo efficeret; si vero parum, parum daret. Multa, è quibus hoc colligamus, in Euangelio habemus exempla. Princeps ille Synagogæ, qui domi filiam moribundam reliquerat, & quæ postquam is ad Christum peruenit, iam exspirarat, dixit: *Domine, filia mea modo defuncta est, sed veni, & impone manum tuam super eam, & viuet.* Aliquam quidem is fidem & fiduciam habebat, quando quidem Dominum filia suæ vitam reddere posse credebatur: sed exiguam, propterea quod ut illa viueret necessarium illi videbatur, ut **CHRISTVS** domum suam abiret, ibique manum puellæ defunctæ imponeret, atque hæc si fierent, tum demum filiam suam confidebat resuscitari posse. Hinc etiam Christus iuxta hanc eius fiduciam, & fidei conformiter, opus suum exequitur. Domum enim adiens, filiamque defunctam inueniens, manum eius apprehendit, vitæque restituit. Alia vero illa mulier, quæ duodecim annos

Deut. 11. 24.

Spes beneficiorum Dei mensura, & modulus.

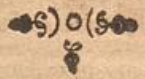
Serm. 15 super Psal. Qui habitabat.

Quantum speras, tantum accipis.

Matt. 9. 18.

Filium defunctam Christum presens iuxta spem patriæ exsuscitat. Christus pro modulo spes sua patris restituit miracula.

Cum Petrus & Ioannes Apostoli ambulare fecissent claudum illum ex vtero matris suæ, qui ad portam templi, quæ dicebatur speciosa, stiper ab intrantibus & exeuntibus petebat; populus miraculum hoc obstupescens, ad eos cateruatim cucurrit, quasi diuinos quosdam viros ipsos suspiciens. Quos propterea S. Petrus alloquens ait, *Viri Israelita quid miramini in hoc, aut nos quid intuemini, quasi nostra virtute aut potestate fecerimus hunc ambulare? Deus Abraham & Deus Isaac & Deus Iacob, Deus patrum nostrorum, glorificauit filium suum Iesum, quem vos quidem tradidistis, & negastis ante faciem P. lati, iudicantes illo dimitti; in Iesu ergo nomine & virtute hoc miraculum, quod vidistis, patraimus. Idem quoque contigit S. Paulo & Barnabæ occasione alterius prodigij, quod apud Lycaonios fecerunt: cum enim propterea eos Gentiles vt Deos haberent, & adorare, quin & victimas illis immolare vellent, & de facto coronas ad eos coronandos offerrent, dicentes, *Dij similes facti hominibus descendunt ad nos; illi concessis tunicis suis, exilierunt in turbas, clamantes, Viri quid hac facitis? & nos mortales sumus, sicutiles vobis homines: neue nos hoc facimus, sed solus Deus, cui honor hic & gloria ascribenda est. Ita scilicet viri hi sese humiliarunt & deiecerunt, quasi nihil profusus fecissent: pari modo & nos humiliari oportet; postquam quidquid facere debemus, in animarum auxillium & opem fecimus.**

ipſos annos ſanguinis fluxum paſſa erat, omnemque ſubſtantiam in medicos, ſed euentu caſſo erogarat, cum paulo maiori fiducia ac fide ad Chriſtum acceſſit. Di-

Matt. 9. 21. Hamor- rhoiſſam per ſolum conſactum Chriſtus iuxta ſpem ipſius ſanat.

cebat enim intra ſe, *ſi tetigero tantum veſtimentum eius ſalua ero.* Vnde per con- tactum hominum turbam ſe inſinuans, veſtimenti eius ſimbriam tetigit. Cui etiam DEVS iuxta meſuram fidei & ſpei, beneficium ſuum eſt admeſus. Centurio autem ille, cuius ſeruus cum paralyſi conſiſtabatur, maiorem longe fidem attulit, quam omnes alij. Venit quippe ad CHRIS TVM, *Seruus meus iacet in domo paralyticus, & male torquetur: ſed te necelle non eſt ad eum venire, quo eum ſanitati reddas, vii nec ipſum ad te ut veſtem tuam con- tingat ſed in loco tuo manens, tantum dic verbo, & ſanabitur puer meus.* Vide quanta viri huius fuerit fides. *Audiens autem Ieſus, miratus eſt, & ſequentibus ſe dixit, Amen dico vobis, non inueni tantam fidem in Iſrael.* Et ad centurionem conuerſus ait, *Vade, & ſicut credidiſti, fiat tibi.* Quia fiducia in Chriſto habuit, eum vel verbo, etiam abſentem, pueri ſanitatem reſtituere poſſe, hinc, uti credidit, abſens verbo ſolo eum ſanauit, & ſanatus eſt *puer in illa hora.* Vide ergo quomodo Deus ita ſe nobiscum gerat, ſicut noſtram viciffim in ſe videt eſſe confidentiam, ſecundum illud Prophetæ,

Matth. 8. 6. Centurio- nis ſeruum Chriſtus abſens verbo iuxta ſpem eius ſanat.

Pſal. 32. 22. Fiat miſericordia tua ſuper nos, quemad- modum ſperauimus in te: & prout fiducia vas erit profundum & capax, ita inde aqua hauriatur, ait S. Cyprianus.

Ita quoque accidit Petro Apoſtolo, cum Chriſtus eum, ut ad ſe ſupra aquas inambulans vocauit: nam, quam diu non timebat, non minus intrepide & ſecure mari, quam terra continenti & ſolidæ, inambulauit; at quando, vento valido inſurgente, timuit diffidens, ſtatim cepit mergi. Vnde etiam exigua eius fidem CHRIS TVS reprehendit, dicens, *Mollica fidei quare dubitaſti? ſignificans, ideo illum mergi incipere, quia intra ſe timebat, ac Deo diffidebat.* Hoc quo-

Matth. 24. 31. S. Petrus Deo fidens quas calauit, diffidens mergi cepit.

que eſt cauſa, cur nonnunquam tenta- tionibus, arumnis, ac negotiorum in- grauentium mole obtui, mergi, ac tantum non perire videamur, quia videlicet par- uam habemus nauicam. Si enim multum Deo confideremus, ipſe nos haud dubie adiuuaret, ex omnibus hiſce anguſtijs, ma- gno noſtro cum prouentu eriperet, bene- ficijque cumularet.

Rex Iſaphat cum Moabitæ & Am- mopitas, aduerſus Iſraelem numeroſo cum exercitu venientes formidaret, miſit ad eum Dominus. Propheram, qui modicam eius de Deo fiduciam caperet, ac di- ceret: *Nolite timere, nec pauere: hanc mul- titudinem, non eſt enim veſtra pugna, ſed Dei. Non eritis vos qui dimicabitis, ſed tantummodo confidenter ſtate, & vide- bitis auxilium Domini ſuper vos.* Quod etiam ſtatim recipi experti ſunt; nam Deus Sabaoth, ipſis ne telum quidem vnũ iacentibus, vniuerſas hoſtium co- pias mirabili quodam modo proſtigauit, dum illius impulſu & permiſſu, ipſimet in- ter ſe conſiſerunt, & alteri alterum inai- cem conferunt.

Conſiderandum itaque hoc loco, quam parum à nobis Deus exigat, ad nos adiu- uandos, deque inimicis noſtris victoriam conferendam. Hinc in Pſalmo *Qui habi- rat*, non aliam alicuius in tempore tribu- lationis protegendi ac liberandi DEVS cauſam aſſignat, quam quod in ipſo ſpera- uit, ac fiduciam collocauit: *Quoniam in me ſperauit, liberabo eum, protegam eum, quoniam cognouit nomen meum.* Super que verba mirum in modum exclamat S. Ber- nardus, *O diuiciſſima, dicens, liberalitas in ſe ſperantibus non deſſe!* Et alio loco Pſaltes: *In te, Domine, ſperauerunt patres noſtri, ſperauerunt, & liberaſti eos: ad te clamauerunt, & ſalui facti ſunt: in te ſpe- rauerunt, & non ſunt conuſi.* Quis vn- quam Deum inuocauit, fiduciamque ſuam in eo collocauit, quem diuina eius beni- gnitas non exaudiuerit, & adiuuerit? *Reſpicite, inquit Sapiens, filij, nationes ho- minum, & omnia mundi huius ſæcula percurrite, & ſcitate, quia nullus ſperauit in Deo.*

per 10. 1. Rex Iſa- phat De- ſtatem bo- ſtem vide- tantummodo confidenter ſtate, & vide- bitis auxilium Domini ſuper vos. Quod ſuam ſpe- etiam ſtatim recipi experti ſunt; nam Deus Sabaoth, ipſis ne telum quidem vnũ iacentibus, vniuerſas hoſtium co- ſanguine.
Fiduciam in Deum pro- tegetur ho- mine con- ſuetis & lena.
Pſal. 90. 14. Sermo 31. 11. Pſal. Qui habitabat. Pſal. 101. Pſal. 146. Eccleſ. 1. 16. cap. 11.

in Domino, & confusus est. quis innocuit eum, & despersit illum?

Est præterea alia rei huius ratio, de qua quia pluribus in parte secunda egimus, ideo non nisi quam paucissimis eam hic tangemus: nempe, nos, quando nobis ipsi diffidimus, Deo vero planè confidimus, omnia in eum quodammodo transferre, totam negotij molem in eum traicere, ita, ut eum velut arcem obstringere, ut negotium ipse suum peragat, & suum honorem tueatur, dicentes: Hoc conuersionis animarum negotium, Domine, tuum est, non nostrum: nisi enim hominum corda moueas, ipsi quid sumus, quam ad hoc apertitudinem habemus? Tuum ergo, Domine, honorem defende ac propugna, rem propriam cura & cordi habe. Mirabilia sane & energetica, ad hoc propositum, sunt verba illa Iosue, quibus Deum importunius præsit, ac violenter quodammodo compulit, ut populum suum oppressum in libertatem assereret, dum ait, *Et quid facies magno nomini tuo?* Id est, Nos quidem, Domine, expedit & par est humiliari, & ab inimicis exagitari, eo quod delicta illi nostra promeruerit: at nomini tuo quid fiet? quid dicent gentes, quæ in circuitu nostro sunt, viso populum tuum deletum, & in captiuitatem abductum? Impropria tibi, illum in terram patribus promissam inducere non potuisse. Pro tuo ipsius itaque honore decerta. *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam.* non nobis honorem & gloriam exambimus, sed tibi soli eam deposcimus. Et, *Domino Deo nostro iustitia, nobis autem confusio facies nostra.* Omnimodis ergo, & sine controuersia efficacax medium, ut Deus nobis beneficia conferat, est, magnam de eo fiduciam concipere, eo quod hoc illi sit quam gratissimum. Bene Psalmista, *Beneplacitum est Domino super timentes eum, & in eis qui sperant super misericordia eius.*

Nos vero, qui ex obedientia & ad præscriptum alienum viuimus, aliam singularem rationem habemus firmiter sperandi

ac fidendi, Deum nobis in ministerijs nostris auxilio futurum, quod nimirum nouerimus, quod ipse sit, qui illa præcipiat, nosq; iis applicet; hinc ipse vires dabit ad id quod iuber opere exequendum, felicemq; pariter in iis successu. Mandarat Deus Moysi, ut tabernaculum, arcam testamenti, & propitiatoriū, quod eam desuper tegetet, altare, mensam panū propositionis, aliæque multa vasa, quæ ad tabernaculi usum & ministeria necessaria erant, construeret. quorum omnium ei formam & proportionem in imagine & idea delinear. Et addit: *Ut autem omnia hæc bene fiant, & secundum exemplar quod tibi monstratum est, ecce selegi & vocaui ex nomine Beseleel & Ooliab, & impleui eos spiritu Dei, sapientia, & intelligentia, & scientia in omni opere ad excogitandum, quidquid fabrefieri potest ex auro, & argento, & ære, marmore & gemmis, & diuersitate lignorum, hæc duo aptè & affabre quidquid tibi designaui, opere ipso facient.* Si ergo ad tabernaculum materiale construendum, adeo cura fuit Deo infusam illius fabricis & artificibus scientiam dare; quid non dabit operariis & ministris Euangelicis, quibus spirituale animarum, quæ viua sunt Dei templā, & Spiritus Sancti habitacula, tabernaculum construere & ædificare, ac domum & regnum Dei propagare & distendere incumbit? Quanto dignius atque apud Deum potius & pretiosius est spirituale quid quam materiale, tanto maior nobis est occasio sperandi, daturum nobis eum quidquid necessarium est ad bene riteque obeundum id, ad quod nos ipse delegit. Ità id ipsum promittit Redemptor in Euangelio discipulis, dicens: *Cum steteritis ante Præsides & Reges propter me, & honorem meum tuendum, nolite cogitare quomodo, aut quid loquamini. Non enim vos estis qui loquimini, sed Spiritus Patris vestri, qui loquitur in vobis.* Et mox addit, *Ego enim dabo vobis os, & sapientiam, cui non poterunt resistere & contradicere omnes aduersarij vestri.* Quod de facto videre fuit

Spem & fiduciam suam Deum auget obedientia opus imperans. Exod. 30. & 31.

Gratia & auxilium Dei in promptu est ijs, quibus Deus aliquid mandat.

Luc. 21. 12. Matth. 10. 17. Marc. 13. 11. Luc. 21. 15.

fuit in glorioso protomartyre S. Stephano, cum quo disputantes qui de Synagoga erant, non poterant resistere sapientiae & spiritui, quem ille in loquendo praeferbat.

CAPVT XVII.

Quantopere Deo displiceat diffidentia.

Sicut per firmam in Deum confidentiam diuinam eius maiestatem maxime honoramus, eique magnopere placeamus, & sicut ipsa medium est cum magna multaque nobis bona praestanda prouocans: ita e diuerso vnum ex iis quae Deum magis offendunt, & ad iram prouocant, & ob quae grauius hominem castigat, est diffidentia: quod per eam honor eius non parum laedatur. Vnde etiam propter hanc eum videmus filius Israel esse maxime indignatum, & grauius in eos animaduertisse. Cum enim exploratores a Mose ad terram promissionis explorandam missi, magno pauore concepto redissent, dicerentque vidisse se ibi homines de stirpe gigantea, & ita robustos, vt iis ipsi comparati quasi locustae viderentur: verbes item quaedam ita turritas & muratas, vt eas expugnare & subigere se posse desperarent; ita mox vniuerso populo animi ceciderunt, & talis totis castris est orta desperatio ac diffidentia de terra illa obtinenda, vt dixerint alter ad alterum, *Constituamus nobis ducem, & reuertamur in Aegyptum.* Quae ignaua diffidentia Deum sic ad iracundiam prouocauit, vt diceret Mose, *Vsquequo detrahet mihi populus iste? Usquequo non credent, aut fident, mihi in omnibus signis qua feci coram eu? Feriam igitur eos pestilentia, atque vniuersos simul consumam.* Moses vero se intermedium ponens ac sequestrum, Deo supplicat, praeruaricationem hanc

Diffidentia Deo displicet, eiusque honorem minuit.

Exploratores terrae promissionis, Deo diffidentes, grauius eum offenderunt.

Num. 14. 4.

Num. 14. 11. Deo diffidens populus Israeliticus grauius Deum offendit.

ipsis vt dimittat. Cuius votis annuens Deus, ait: *Dimisiis iuxta verbum tuum, arsum eu omnes homines, qui viderunt maiestatem meam, & signa qua feci in Aegypto, & in solitudine, non videntur terram, pro qua iuravi patribus eorum, nec quisquam ex eis qui detraxit mihi, intuebitur illam.* Atque vt iurauit, ita & re ipsa compleuit. Nam de sexcentis armatorum millibus Aegypto editis (praeter mulieres & proles) nemo terram promissionis est ingressus, imo ne quidem oculis suis eam conspexit; omnes quippe in deserto, eo quod Deo diffiderent, mortui sunt. Solus Iosue & Caleb, qui firmam eiusdem ingrediendae, aduersariisque expugnandi fiducia habuerunt, & ad hanc expeditionem suscipiendam vniuersum populum inuitarunt, ad eandem admissi sunt; nec non reliquorum paruuli, quos metriculosi illi lepores ab hoste in captiuitatem & seruitutem abducendos praediffidentia & metu iactarant. Vt sole meridiano clarius patefeat, quam Deus diffidentiam omnem auerferet. Quin imo in ipsum Moysen & Aaron, propterea quod virga sua petram cum aliqua aqua inde eliciendis diffidentia ac dubio percusserunt, cum tamen certo eam se daturum spondidisset, ob hanc ipsam diffidentiam, eadem praefus castigatone animaduertit: *Quia non credidistis mihi, inquit, mihi, vt sanctificauerim me coram filiis Israel, non intromittam vos in terram quam dabo eu.* Vidit quidem eam eminens de monte vicino Moyses, ac in eam non est ingressus. Vnde dicit ei Deus: *Vidisti eam oculis tuis, & non transibis ad illam, nec ea donaberis.* Diffidentia enim haec Dei honori nimium quantum aduersatur; hac de causa tam in illam grauius animaduertit.

Inde colligere est primo, quantopere illa noceant Deoque displiceant diffidentiae ac pusillanimitates, quas nonnulli modo in tentationibus, modo in iis quae ad proprium ipsorum profectum spectant, modo